

F. Javier Sánchez-Cuenca

No fer-ho seria un desafiament propi d'un autèntic neci o d'un aprenent d'estòlid més que no d'un ésser humà. Algú es pot imaginar res més suculentment farcit de sorpreses excitants? Contemplem aquesta possibilitat: Ja tenim el cotxe; pot ser, per exemple, un *studebaker coupé* de l'any 57. En asseure'ns, una agulla daurada perduda per qualche refrescant companya de besos ens pessiga la cuixa. En obrir la guantera, hi trobam un guant amb perfum de Dior adherit a una suau pell de

somni americà, encara no desvirtuat per l'absència programada. M'agrada. Se'l compr.

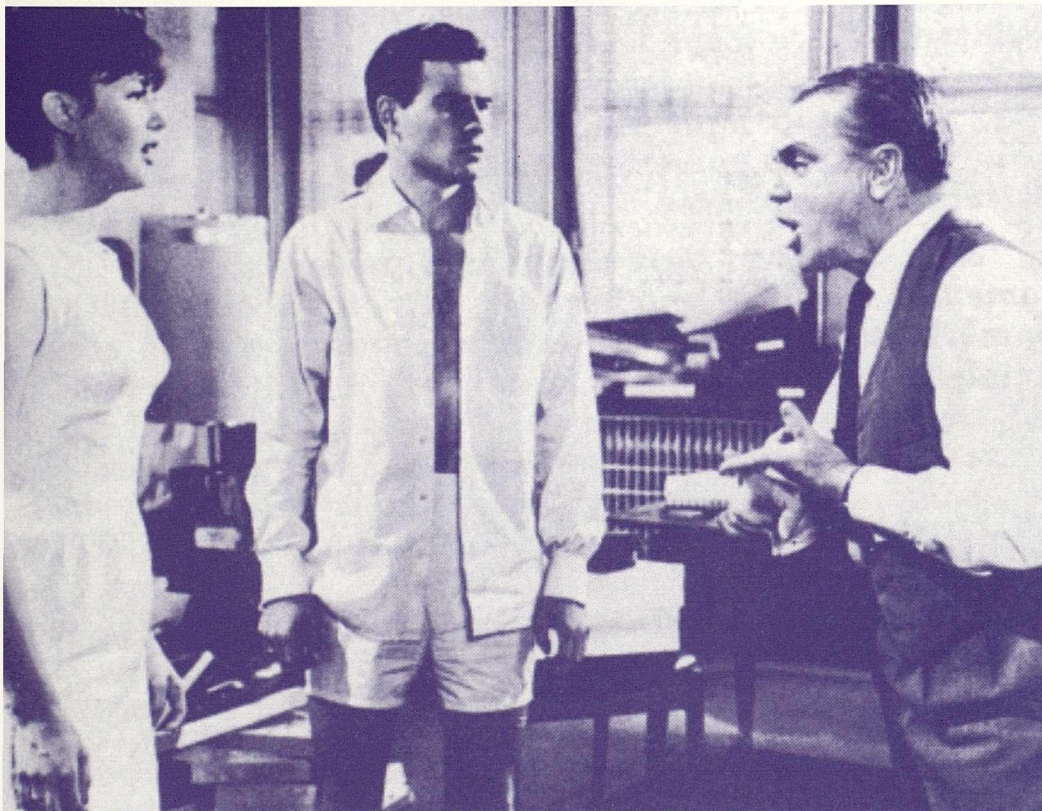
Escolti, ¿no serà vostè aquell ballarí de lloguer que era el que pareixia ser que no era? Perquè quan l'any 1934 va arribar a la frontera mexicana semblava el rialler propietari d'una botiga de *delicatessen* d'una ciutat provinciana d'un país imaginari centroeuropeu. A tots els somiadors miserables que, com vostè mateix, esperàvem un passaport, vostè ens va escurar en aquelles interminables

Freud, va aconseguir l'entrevista més sintètica de la història del periodisme. Recorda? Vostè ens ho va contar una matinada: "Doctor Freud?" "Sóc jo. Aquí té la porta". "Gràcies, doctor". "Adéu, jove".

Tot això ens ho contava mentre esperàvem nit rere nit que es fes de dia en aquell hotel de Mexicali un se'n fiava perquè no hi havia cap raó per escapar-nos, condemnats a ser eterns hostes de temporada baixa. Ens podíem permetre comptar una per una les rajoles desllustrades, les goteres, els escarabats de cuina pul·lulants, mentre s'arreglaven els nostres papers d'immigrants en terra de promissió. I també podíem entretenir-nos relatant entre nosaltres històries tendrament falsificades: aquí on em veuen jo tenia dotze criats, ja que aquí on em veuen jo em passejava cada matí a cavall per les meves possessions i no vaig poder conèixer fins on arribaven les seves fronteres, m'informaven de tant en tant els meus administradors o els meus capataços. Jo era amo d'una botiga d'embotits i veníem només carn de porc sacrificat en ple coit, raó per la qual les meves salsitxes contenien proteïnes amb triple densitat. Jo vaig haver de disfressar-me de dona per toca en una orquestra de senyorettes i em vaig lligar un milionari amb qui vaig estar a punt de casar-me. I aquell que va flirtejar amb la mestreta ianqui que va haver de quedar a passar la nit després de l'excursió al sud amb les seves alumnes. El mateix que, per retenir-la, es va ocupar d'amagar la peça de recanvi de la furgoneta avariada. El mateix que va galantejar amb ella fins a convèncer-la perquè es casàs amb ell i així aconseguir la nacionalitat de l'imperi. Per cert, ¿com va aconseguir vostè traspasar aquella frontera de fil·ferro que separava la misèria real dels somiadors de la riquesa virtual dels triomfadors? ¿Segur que no hi va haver falces pel mig?

— Me'l qued, senyor Wilder.

— No sap vostè el pes que em lleva de damunt. Així podré assistir al meu propi enterrament una mica més lleuger d'equipatge encara. ♦

Uno, dos, tres.

cabreta suaument desgastada. Sota el seient, ¿què hi apareix? una sabata de taló color guinda. El cotxe, però, com funciona, el pas de marxa superior a inferior és tan suau com la reducció fins a la parada. És un cotxe mutilat potser per un aparcament inapropiat. Apareix la multa doblegada dins la sabata amb un rebut per pagar encara no esgotat, i amb un número de telèfon escrit amb llapis de llavis. La carrosseria es dol de qualche bescollada en el paraxocs darrer, però el cromat perdurable i la forta xapa corresponen al període del

timbes de pòquer, això sí, escartejant amb els punys desgastats de la camisa de seda arromangats per mostrar uns canells blancs incapaços d'hostajar naips furtius. Es movia amb l'agilitat d'un ballarí, un *taxi-boy* que a Viena s'havia vist obligat a passar la nit amb més d'una respectable dama conjugalment insatisfeta rere una mitja dotzena de peces de *Bunny Hug* o de *one-step* ballades en una gran sala rococó d'hotel. I la dama, rere la contesa, no hauria pogut notar a faltar mai les seves joies. Quan va gosar entrevistar el professor

B. Stanwyck: Per què no es deixa caure demà cap a les 8.30. Aleshores ell hi serà.

F. MacMurray: Qui? B.S.: El meu home. Vostè estava ansiós de parlar amb ell, no?

F.M.: Ho estava, però m'ho estic començant a repensar ¿m'entén?

Perdición